

Mark 1,40-45. 18. søndag etter pinse 2019

Jeg har vært på besøk i en bibelgruppe igjen. Det var fint! Vi spiste sammen og leste bibeltekster sammen – slik man gjør i bibelgrupper. Og på et magisk punkt sluttet vi å snakke om tekstene og begynte å snakke om oss selv. Menneskene i bibelfortellingene, ble plutselig levende og møtte oss, og så ble vi selv trukket inn i historien.

La oss reise oss og høre det hellige evangeliet. Det står skrevet hos evangelisten Markus i det 1. kapitlet.

En mann som var spedalsk, kom til Jesus, falt på kne og ba om hjelp: «Om du vil, kan du gjøre meg ren.» Jesus fikk inderlig medfølelse med ham, rakte ut hånden og rørte ved ham. «Jeg vil», sa han. «Bli ren!» Med det samme var spedalskheten borte, og mannen ble ren. Jesus talte strengt til ham og sendte ham straks bort. «Se til at du ikke sier et ord om dette til noen», sa han. «Men gå og vis deg for presten og bær fram de offer for renselsen din som Moses har påbudt. Det skal være et vitnesbyrd for dem.» Men mannen gikk av sted og ga seg til å fortelle om det som hadde hendt, og gjøre nyheten kjent vidt og bredt. Derfor kunne Jesus ikke lenger vise seg i noen by. Han

holdt til utenfor byene, på øde steder. Men folk kom til ham fra alle kanter.

Slik lyder det hellige evangeliet.

«En mann som var spedalsk...» Bibelgruppen besluttet at han måtte ha et navn. Han var fra før av utstøtt, levde i ingenmannsland, ensom og isolert, ansiktstrekkene ødelagt av de grådige leprabasillene. Han kunne ikke være navnløs i tillegg! Han var jo et levende menneske, om enn syk. Han var noens sønn, bror, kanskje ektemann og far. Han hadde en forhistorie. Han hadde ikke alltid vært syk, så vi kalte ham «Benjamin». Det skulle vise seg å være et passende navn. Benjamin betyr «lykkens sønn». Han skulle snart bli så lykkelig at han ikke kunne holde det for seg selv, til tross for strenge påbud fra Jesus selv. Det var vel ikke helt realistisk av Jesus at en som hadde vært isolert i mange år, skulle klare å la være å fortelle hva som hadde skjedd ham.

Historien endte altså godt, selv om vi kan forestille oss at Jesus fikk masse ekstraarbeid. Men hva var sammenhengen med de øvrige tekstene som vi skulle lese denne dagen, lurte bibelgruppen. Vi leste salmeteksten fra GT én gang til, og brått var det som om teksten åpnet seg opp. Dette var jo Benjamins

sang, den syke og isolerte Benjamins klagesang: *Herre, du kjenner min lengsel, mitt sukk er ikke skjult for deg. Hjertet hamrer, kraften svikter, selv lyset i øynene har forlatt meg. Venner og de som står meg nær, holder seg borte fra min plage, mine nærmeste holder seg på avstand. Men det er deg, Herre, jeg venter på. (Salme 38,10-16).*

Benjamin var vokst opp i en jødisk landsby. Han hadde gått i synagogen og lært salmer utenat siden han var liten gutt. Da han oppdaget de hvite flekkene på huden, det første tegnet på den fryktede sykdommen, prøvde han først å skjule det, men når han så han på de små barna han hadde fått, skjønnte han at for å redde dem, måtte han vekk. Han rømte ut i ødemarken til de andre som levde isolert i hulene der. Han måtte være som død for familien sin. Men salmene bar han med seg. Bare troen på en barmhjertig Gud, ga ham trøst. Når solen sto opp om morgenen, pleide han å sette seg i huleåpningen og synge salmene, alle han husket. Så nådde ryktet om Jesus ham. Og så gikk hans villeste håp i oppfyllelse.

Slik kan man fantasere om den spedalske mannen i Markusevangeliet. Men så ble vi innhentet av virkeligheten, vi som var samlet i bibelgruppe. For hva gjør Gud med *vår*

sykdom og våre lidelser i dag? Tør vi be om hjelp, slik Benjamin gjorde: «Herre om du vil, kan du gjøre meg ren.» Hva om man *ikke* blir frisk, betyr det at Jesus ikke *vil*? Hvem er det da vi tror på?

Vi så på hverandre over bordet, og så ble vi tvunget til å være ærlige, for det var flere som hadde opplevd alvorlig sykdom og vi kjente andre som også hadde gjort det, men ikke blitt friske.

Hvordan skal vi egentlig tro om Guds gode vilje for oss?

«Tenker vi at det er en selvfølge at vi skal bli friske fordi om vi tror på Gud,» var det en som spurte. «*Jeg* gjorde i alle fall ikke det,» konkluderte hun. Og vi fortsatte å tenke høyt sammen: Tør vi ikke tro, tør vi ikke be? Vi hører om mennesker som opplever uforklarlige helbredelser i mindre utviklede land enn vårt. Det kan virke som om Gud er mer aktiv der hvor folk har det verre, der hvor nøden er større enn hos oss.

Ja, kanskje er det slik. Men kanskje får vi tenke at Gud virker også hos oss, men da først og fremst gjennom de legene og helsearbeiderne vi oppsøker når sykdommen rammer. Å drive sykehus og medisinsk forskning har gjennom historien vært en viktig del av den kristne kirkes innsats i samfunnet. Å se Guds gjerning *i det naturlige* burde være like nærliggende for oss som

å se etter Guds gjerning i det overnaturlige. Takk Gud, for vårt gode helsevesen!

Men på tross av dedikert innsats for å helbrede, er det ikke alltid helbredelse skjer. Hva skal vi tenke og tro om det? *Vil ikke Gud hjelpe oss? Vi måtte igjen gå til bibeltekstene, og blikket falt på brevet fra Johannes: Vi har lært å kjenne den kjærlighet Gud har til oss, og vi har trodd på den. Gud er kjærlighet og den som blir i kjærligheten blir i Gud og Gud i ham. (1 Joh 4,16)*

Igjen begynte kvinnene i bibelgruppen å fortelle om egne opplevelser, opplevelser av tap, sorg og sykdom. Og erfaringen av at Gud er tilstede og nær også når livet er vondt. Erfaring av lidelse kaster oss ofte inn i søken etter mening. Mening er et dypt eksistensielt behov. Hva er meningen med livet når jeg lider? Hva er i det hele tatt meningen med livet? Finnes det en Gud som ser og som bryr seg om lille meg? Johannes skrev et brev om kjærlighet og om hvordan Guds kjærlighet kan gjennomsyre den som blir i Gud. Det er et mystisk uttrykk: «Å bli i Gud.» Hvordan *blir* man i Gud? Kanskje skjer det når vi søker tilbake til det dypeste, til vårt opphav, til et sted hvor vi kjenner oss omsluttet av omsorg? En kvinne sa det slik: «Da jeg var syk og hadde det som verst, ønsket jeg bare å få dø.» Det er

ikke noe rart i det, for også i døden finnes Gud. Den frihet fra smerte og sykdom som døden gir, er også Guds gave. *Takk, gode Gud for søster død, den siste hjelper i vår nød. Hun kjører vognen stille frem når det blir kveld og vi skal hjem*, heter det i en salme.

Historien om Benjamin lærer oss at til og med i «de dødes land» finnes Gud. Benjamin møtte Jesus da han var i sin dypeste nød. Jesus syntes inderlig synd på ham, og Benjamin som var levende død der ute i ødemarken, ble møtt med barmhjertighet da Guds sønn berørte ham med sine hender.

«Vi har lært å kjenne den kjærlighet Gud har til oss, og vi har trodd på den,» skrev Johannes. Hva vi finner mening, trøst og håp i, kan være så mangt, men det å bli berørt av kjærlighet og få tro at Gud ser oss i vår nød, gir i alle fall meg både mening og håp. Kanskje er det ikke først og fremst i helbredelsene og i fortellingene med lykkelig slutt at Gud blir tydeligst for oss, men i de helt vanlige fortellingene om helt vanlige mennesker som har helt vanlige problemer, smerter, tvil og kvaler. Der er Gud. Der er Gud.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.